

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/29/2012
Identifikačné číslo spisu:	5012200011
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:5012200011.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci navrhovateľa I., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Klobušiakom, so sídlom advokátskej kancelárie Moyzesova 7, Ružomberok, proti odporkyni Slovenskej advokátskej komore, so sídlom Kolárska 4, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Bušovou, so sídlom advokátskej kancelárie Tobrucká 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 4718/11 z 11. novembra 2011, o odvolaní navrhovateľa voči rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 29Sp/2/2012-50 zo 04. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 29Sp/2/2012-50 zo 04. mája 2012 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) potvrdil podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmané rozhodnutie Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „komora“, resp. „SAK“) č. 4718/11 z 11. novembra 2011, ktorým odporkyňa rozhodla o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu advokátov vedeného komorou. Svoje rozhodnutie komora odôvodnila tým, že navrhovateľ nespĺňa zákonnú požiadavku bezúhonnosti (§ 3 ods. 1 písm. e/ a § 3 ods. 4 zákona o advokácii), pretože sa dopustil trestnej činnosti, ktorá preukázateľne odôvodňuje pochybnosti v oblasti jeho bezúhonnosti. Odporkyňa pritom poukázala na rozsudok Okresného súdu Ružomberok z 05. októbra 2011, č. k. 1T/111/2011-5598, ktorým bol navrhovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi (§ 187 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ Trestného zákona) v spolupáchateľstve (§ 9 ods. 2 Trestného zákona). Ako vyplýva z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, odporkyňa prihliadla na túto skutočnosť ako takú, ktorá preukázateľne spochybňuje, že navrhovateľ bude čestne a svedomito plniť povinnosti vyplývajúce advokátovi zo zákona o advokácii. Preto k tejto skutočnosti prihliadla aj napriek tomu, že za spáchanie uvedeného trestného činu bol navrhovateľovi uložený peňažný trest po splnení ktorého 11. októbra 2011 došlo k zahladeniu odsúdenia.

Krajský súd sa nestotožnil so závermi uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa a priklonil sa k právnomu názoru odporkyne. Poukázal na to, že v konaní nebolo sporné to, že navrhovateľ bol za vyššie uvedený trestný čin odsúdený, ani to, že uvedené odsúdenie je zahladené. Stotožnil sa s názorom odporkyne, že ak je komora oprávnená skúmať bezúhonnosť podľa § 3 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“, resp. „ZoA“) odpisom z registra trestov, tak má oprávnenie pri posudzovaní bezúhonnosti s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 4 skúmať aj okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu trestného činu, ktorý bol zahladený, resp. pri ktorom sa po vykonaní uloženého peňažného trestu na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku krajský súd ďalej poukázal na to, že výkon advokátskeho povolania nie je právne nárokovateľný a vzhľadom na jeho povahu je legitímne, keď podmienky prístupu k tomuto povolaniu určí štát vo forme zákona. Zákon o advokácii (č. 586/2003 Z. z.), ktorý nadobudol účinnosť 01. januára 2004 ešte sprísnil podmienky zápisu do zoznamu advokátov. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením odporkyne, že navrhovateľ svojím konaním spochybnil, že by ako advokát čestne a svedomito plnil svoje povinnosti, a to vzhľadom na spáchanie uvedeného trestného činu najmä teda na druh a charakter trestnej činnosti navrhovateľa. Aj podľa názoru krajského súdu nie je možné nad všetky pochybnosti prijať záver, že sa na navrhovateľa je možné hľadiť ako na osobu spoločensky bezúhonnú, ktorá je oprávnená vykonávať advokátsku činnosť.

Z dikcie ustanovenia § 3 zákona o advokácii vyplýva povinnosť Slovenskej advokátskej komory zapísať do zoznamu advokátov každého žiadateľa, ktorý splní zákonom stanovené podmienky. Avšak rovnako tak z tohto ustanovenia vyplýva, že posudzovanie jednej z podmienok - bezúhonnosti, je prísne a neobmedzuje sa len na negatívny výpis z registra trestov ako je tomu vo väčšine iných zamestnaní, resp. povolaní, pri ktorých sa preukazovanie bezúhonnosti taktiež vyžaduje, ale zisťuje sa jednak z odpisu z registra trestov a dokonca podľa ods. 4 na nesplnenie podmienky bezúhonnosti postačuje preukázateľne spochybnenie čestného svedomitého plnenia si povinnosti advokáta.

Takýmto spochybnením aj podľa názoru krajského súdu, môže byť odsúdenie žiadateľa - navrhovateľa v minulosti za trestnú činnosť, ktorú páchal v čase štúdia práva na Právnickej fakulte v Banskej Bystrici a následne aj po skončení predmetného štúdia, aj vzhľadom na skutočnosť, že ako osoba už znála práva si navrhovateľ bol dobre vedomý nezákonnosti a protiprávnosti svojho konania. Podľa názoru súdu na nesplnenie požiadavky bezúhonnosti v zmysle § 3 ods. 4 stačí preukázateľná spochybnenosť bezúhonnosti, že bude žiadateľ svedomito a čestne plniť si svoje povinnosti advokáta, čo v danom prípade mala odporkyňa a aj krajský súd za splnené. Z tohto dôvodu krajský súd ustálil, že odporkyňa rozhodla správne, keď žiadateľa do zoznamu advokátov nezapísala.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa uvedenou v opravnom prostriedku, že spáchanie jeho trestnej činnosti nemohlo byť posudzované s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 4 zákona o advokácii, ktorý má vychádzať z posudzovania netrestnej činnosti advokáta.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodnutie odporkyne krajský súd považoval za vecne správne, súladné so zákonom o advokácii, a preto ho potvrdil. V tejto súvislosti súd poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2SžO/6/2011 z 19. októbra 2011.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250l ods. 2 OSP a § 250k ods. 1 OSP a náhradu trov neúspešnému navrhovateľovi nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v zákonom ustanovenej lehote (§ 204 ods. 1 OSP) a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodol podľa § 250l ods. 2 a § 250ja OSP v spojení s § 220 OSP a rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 4718/11 z 11. novembra 2011 a vec vrátil žalovanej strane na ďalšie konanie. Namietal jeho nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Navrhovateľ krajskému súdu vytkol, že sa argumentmi navrhovateľa vôbec nezaoberal, len uviedol, že sa s nimi nestotožňuje. Poukázal na to, že krajský súd v odôvodnení rozsudku ďalej rozvádza argumenty odporkyne, s ktorým sa stotožnil. Nikde v rozhodnutí neuvádza zákonné ustanovenie, ktoré odporkyňu oprávňovalo k takej aplikácii zákona a ani bližšie nerozoberá tvrdenia, ktoré odporkyňa uvádza a ani na základe akých právnych dôvodov sa s nimi stotožňuje. Dôvodil, že v prípade žaloby podľa tretej hlavy

piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zákon neumožňuje súdu rozhodnúť o žalobe len tak, že sa v odôvodnení obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov v napadnutom rozhodnutí a stotožnení sa s argumentáciou odporcu ohľadom napadnutého rozhodnutia. Táto možnosť prislúcha len súdu odvolaciemu (§ 219 OSP).

Krajský súd v predmetnej veci konal ako súd prvého stupňa, preto odôvodnenie rozsudku ním vydaného musí spĺňať náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 OSP. Mal teda povinnosť stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov, riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil tak, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Tieto náležitosti napadnutý rozsudok nespĺňa, a preto ho podľa názoru navrhovateľa nie je možné ho preskúmať.

Navrhovateľ ďalej argumentoval nezákonnosťou preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu, spočívajúc v nesprávnom výklade vzťahu § 3 ods. 3 a § 3 ods. 4 zákona o advokácii. V prípade posudzovania jeho žiadosti o zápis do zoznamu advokátov odporkyňa nesprávne rozhodla o nezapísaní do zoznamu advokátov, keď svoje rozhodnutie oprela o § 3 ods. 4 zákona o advokácii. Má za to, že pre účely bezúhonnosti upravuje zákon o advokácii tri rozdielne skutkové okolnosti. Prvé dve sú skutkové okolnosti, ktoré majú pôvod v Trestnom zákone a Trestnom poriadku, tretia skutková okolnosť má iný ako trestný pôvod.

Zastáva názor, že zákonný postup komory v prípade žiadateľa obvineného z trestného činu pri absencii netrestných skutkových okolností vylučujúcich bezúhonnosť je taký, že komora žiadateľa do zoznamu zapíše a ďalej postupuje podľa § 8 zákona o advokácii. Pokiaľ sa jedná o žiadateľa, ktorý má odsúdenie zahľadené a nejedná sa o trestný čin nulovej tolerance, pri absencii netrestných skutkových okolností vylučujúcich bezúhonnosť komora žiadateľa do zoznamu zapíše.

V tejto súvislosti navrhovateľ namietal, že s týmito jeho argumentmi sa krajský súd nijako nevysporiadal a v podstate ich odignoroval. Pri dodržaní príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je súd povinný jasne vyložiť svoju právnu úvahu, ako možno pri logickom a gramatickom výklade dospieť k tomu, že § 3 ods. 4 zákona o advokácii možno vzťahovať aj na trestnú činnosť žiadateľa a najmä k tomu, prečo by sa malo toto ustanovenie zákona vzťahovať aj na trestnú činnosť, keď zákonodarcia v dôvodovej správe k zákonu jasne vyložil svoju vôľu, že toto ustanovenie do zákona dáva za účelom rozšírenia pojmu bezúhonnosť aj na také javy a činnosti, ktoré nie sú spojené s trestnou zodpovednosťou.

Podľa názoru navrhovateľa, Slovenská advokátska komora, aj keď nie je štátny orgán, je organizáciou zriadenou na základe zákona, ktorá rozhoduje opravách iných, a vykonáva tým delegovanú štátnu moc. Je teda viazaná ustanovením čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý hovorí, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zákon o advokácii v žiadnom zo svojich ustanovení nepriznáva predsedníctvu slovenskej advokátskej komory a ani žiadnemu inému orgánu Slovenskej advokátskej komory oprávnenie skúmať okolnosti, za ktorých došlo ku spáchaniu trestných činov. Zastávam názor, že na posudzovanie okolností trestných činov oprávňuje jedine Trestný poriadok, ktorý túto právomoc zveruje orgánom činným v trestnom konaní a súdom. Tým, že tieto okolnosti boli použité pri rozhodovacej činnosti orgánu, ktorý na to bol oprávnený zákonom a vyniesol konečne rozhodnutie vo veci samej, sa aj skonsumujú a nemožno ich opätovne použiť. Opätovné použitie týchto okolností by navyše bolo v rozpore so zásadou „ne bis in idem“.

Navrhovateľ tiež namietol nevhodnosť poukazovania na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 2Sžo/6/2011 z 19. októbra 2011. Vec prejednávaná v konaní 2Sžo/6/2011 v podstatných okolnostiach. Predovšetkým páchatel v uvedenej veci páchal trestnú činnosť dlhodobu (1991 - 1998), a to v postavení prokurátora a aj advokáta. Takisto intenzita porušenia chráneného záujmu a spoločenská nebezpečnosť činov sú odlišné, čo našlo vyjadrenie najmä v treste, kedy bol dotyčnému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, ktorý mohol byť zahľadený až po uplynutí piatich rokov po jeho výkone. Navrhovateľ zdôraznil, že on sa trestnej činnosti dopustil ako študent v roku 2005 a bol potrestaný peňažným trestom, k zahľadeniu ktorého dochádza momentom jeho splnenia (zaplatenia), čo urobil v deň doručenia odsudzujúceho rozsudku, t. j. 11. októbra 2011.

Následne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 8Sžo/53/2011, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 21S/56/2011-30, ktorým bolo rozhodnuté o predchádzajúcej žiadosti navrhovateľa o zápis do zoznamu advokátov vedeného SAK. Dôvodom zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa bola skutočnosť, že z jeho odôvodnenia nebolo zrejmé, ako súd

dospel k záveru o zákonnosti a správnoti preskúmaného rozhodnutia odporkyne.

Na podporu svojich tvrdení o tom, že skutok, ktorého sa dopustil nedosahuje závažnosti, ktorá by bránila jeho zapísaniu do zoznamu advokátov uviedol, že je stále vedený v zozname advokátskych koncipientov, pričom pre nich je zákonom tiež ustanovená požiadavka bezúhonnosti definovaná identicky.

Odporkyňa po výzve súdu svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu navrhovateľa nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe opravných prostriedkov prípady, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie predsedníctva Slovenskej advokátskej komory z 11. novembra 2011 č. 4718/11 o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou z dôvodu nesplnenia požiadavky § 3 ods. 1 písm. e/ v spojení s § 3 ods. 4 zákona o advokácii.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o advokátoch komora zapíše do zoznamu advokátov na písomnú žiadosť do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia toho, kto:

- a) je plne spôsobilý na právne úkony,
- b) získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike 4) alebo má uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou,
- c) získal najmenej trojročnú prax ako advokátsky koncipient,
- d) zložil advokátsku skúšku,
- e) je bezúhonný,
- f) nemá právoplatne uložené disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu advokátov alebo disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu koncipientov [§ 56 ods. 2 písm. e)],
- g) nemá uložené disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu komerčných právnikov, disciplinárne opatrenie zbavenie notárskeho úradu, disciplinárne opatrenie zbavenie výkonu exekútorského úradu, disciplinárne opatrenie zbavenie výkonu funkcie prokurátora alebo disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu podľa osobitných predpisov,
- h) nie je v čase zápisu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu s výnimkou pedagogickej, publicistickej, literárnej, vedeckej alebo umeleckej činnosti a nevykonáva ani činnosť, ktorá je nezlučiteľná s povahou a etickými princípmi advokátskeho povolania,
- i) splnil povinnosti podľa § 12 ods. 3, § 27 a § 28 ods. 1,

j) zložil sľub podľa odseku 6.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii sa za bezúhonného na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, a ak ide o obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, ani ten, komu bolo odsúdenie za taký trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii bezúhonný na účely tohto zákona nie je ani ten, u koho je preukázateľne spochybnené, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta.

Podľa § 3 ods. 5 zákona o advokácii sa bezúhonnosť preukazuje odpisom registra trestov nie starším ako tri mesiace.

Povinnosti advokáta vyplývajúce z výkonu povolania sa neobmedzujú len na povinnosti upravené zákonom. S výkonom povolania advokáta sa nerozlučne spája škála etických povinností voči klientom a voči súdom a orgánom, pred ktorými advokát presadzuje záujmy svojho klienta, alebo pred ktorými koná v jeho mene. (Preambula Advokátskeho poriadku).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že požiadavka bezúhonnosti je jednou z podmienok zápisu žiadateľa do zoznamu advokátov vedeného komorou. Tento zápis ho následne oprávňuje pre výkon advokácie v zmysle zákona o advokácii. Bezúhonnosť osoby je posudzovaná na základe jej negatívneho vymedzenia. Ako poukázal aj navrhovateľ, vymedzenie bezúhonnosti je rozdelené do dvoch okruhov, či stupňov.

Prvým je právo a povinnosť komory skúmať na základe odpisu z registra trestov, či žiadateľ o zápis do zoznamu advokátov nebol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin. Ak áno, skúma, či bolo odsúdenie za taký trestný čin zahladené alebo sa na žiadateľa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený. Výnimku predstavujú trestné činy vymenované v § 3 ods. 3 zákona o advokácii, kedy komora aj pri zistení, že odsúdenie za taký trestný čin bolo zahladené, resp. sa na žiadateľa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený, je povinná zamietnuť žiadosť o zápis do zoznamu advokátov.

Druhý stupeň, ktorým zákon rozširuje negatívne vymedzenie bezúhonnosti, predstavuje požiadavka, že správanie žiadateľa nezakladá pochybnosť, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta. Táto požiadavka ide nad rozsah správania zakladajúceho trestnú zodpovednosť osoby za úmyselný trestný čin. Zahŕňa v sebe teda právo a povinnosť komory brať do úvahy nedbanlivostné trestné činy, priestupky, ale aj ďalšie aspekty správania žiadateľa, ktoré nie sú ani priestupkom, ani trestným činom. V rámci tejto činnosti komora prihliada na všetky okolnosti skutkov, ktoré berie do úvahy, avšak, samozrejme, nie je oprávnená sama urobiť záver o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo iný delikt s výnimkou deliktov postihovaných v zmysle zákona o advokácii ako disciplinárne previnenie.

Iným správaním, na základe ktorého sa posudzuje tzv. spoločenská bezúhonnosť v zmysle § 3 ods. 4 zákona o advokácii, sa rozumie aj povaha trestnej činnosti podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii v prípade, že naň komora s ohľadom na zahľadanie, resp. zákonnú požiadavku hľadiť na žiadateľa, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený, nebude prihliadať. Pod povahou trestnej činnosti sa rozumie napríklad právna kvalifikácia skutku, čas, kedy bol spáchaný, uložený trest atď.. Stačí pritom, aby správanie žiadateľa zakladalo pochybnosť o jeho tom, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta.

Trestný čin, ktorého sa navrhovateľ dopustil, bol zahladený, preto ho ako skutok nemožno posudzovať podľa § 3 ods. 3 ZoA ako trestný čin, ale výlučne v intenciách tzv. morálnej bezúhonnosti podľa § 3 ods. 4 ZoA.

Preto odporkyňa postupovala správne, keď v rámci zisťovania naplnenia požiadavky bezúhonnosti ďalej skúmala okolnosti trestného činu, odsúdenie za ktorý bolo navrhovateľovi vykonaním trestu zahladené. Tento postup odporkyne nemožno hodnotiť ako zásah do právomoci orgánov činných v trestnom konaní, nejde o opätovné skúmanie skutku za účelom uloženia trestnoprávnej sankcie, ale o skúmanie osobných predpokladov pre výkon povolania advokáta.

Vzhľadom na postavenie a rolu advokáta v právnom systéme Slovenskej republiky, t. j. ako profesie, ktorej úlohou je pomáhať uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 1 ods. 1 ZoA), sa prísne požiadavky nielen na odbornosť zisťovanú skúškou v zmysle zákona, ale aj požiadavka určitých osobnostných a morálnych vlastností javí ako logická. Zodpovedá tomu i požiadavka preukazovania bezúhonnosti na základe odpisu a nie výpisu z registra trestov, kedy má komora možnosť a povinnosť brať na zreteľ aj zahladené odsúdenia žiadateľa.

Žiadateľ o zápis do zoznamu advokátov nesmie vo svojej minulosti vykazovať také správanie, ktoré preukázateľne spochybňuje, že žiadateľ bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta. Táto požiadavka má viesť už študentov právnických fakúlt k správaniu v súlade so zákonmi Slovenskej republiky ako aj so spoločenskými pravidlami morálky. Nesplnenie tejto požiadavky, bez ohľadu na trestnoprávne či administratívnoprávne (postih za priestupok, správny delikt), so sebou nesie aj istú spoločenskú sankciu vo forme diskvalifikácie z výkonu povolání vyžadujúcich vysokú úroveň tzv. spoločenskej bezúhonnosti.

Správanie navrhovateľa, ktoré zadalo príčinu negatívneho rozhodnutia komory o jeho žiadosti o zápis do zoznamu koncipientov, vykazuje taký stupeň závažnosti, že ho nemožno považovať za „študentskú ľahkomyselnosť“. Trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovanie s nimi (§ 186 zákona č. 140/1961 Zb. - t. j. Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005; dnes § 172 Trestného zákona) je v zmysle štruktúry trestného zákona trestným činom všeobecne nebezpečným, pričom v prípade navrhovateľa a jeho spolupáchateľov išlo o rôzne druhy omamných a psychotropných látok, najmä metamfetamínu (pervitínu) a rastliny rodu Cannabis, v úmysle získať finančný prospech predajom týchto látok tretím osobám.

Najvyšší súd sa preto stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý potvrdil preskúmané rozhodnutie odporkyne, pričom nezistil vady rozsudku krajského súdu vytýkané navrhovateľom. Čo sa týka námietky voči poukazu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. októbra 2011, sp. zn. 2Sžo/6/2011, resp. požiadavky postupu analogicky k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2012, sp. zn. 8Sžo/53/2011, najvyšší súd tieto vyhodnotil ako irelevantné. Krajský súd ani v prípade, ak by nereflektoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. októbra 2011, sp. zn. 2Sžo/6/2011, nemohol vo veci rozhodnúť inak, pričom analogické použitie právneho názoru vysloveného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2012, sp. zn. 8Sžo/53/2011 nie je namieste, pretože krajský súd sa vo svojom konaní nedopustil v tomto uznesení vytýkaných a ani iných procesných pochybení, ktoré by zakladali dôvod pre zrušenie jeho rozsudku.

Navrhovateľ v konaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by mohli viesť k prehodnoteniu rozhodnutia vydaného odporkyňou, resp. ktoré by zakladali dôvody pre zrušenie, či zmenu odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý sa v dostatočnom rozsahu a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s

argumentmi navrhovateľa obsiahnutými v podanom opravnom prostriedku, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 29Sp/2/2012-50 zo 04. mája 2012 potvrdil (§ 219 ods. 1 v spojení s § 246 ods. 1 veta prvá OSP).

O trovách konania rozhodol najvyšší súd s poukazom na § 250k OSP tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nebol v konaní úspešný a zákon priznanie náhrady trov konania úspešnému odporcovi neumožňuje.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.